สรุปความก้าวหน้าการพัฒนาข้อกำหนดในการดำเนินความร่วมมือที่มีการใช้กลไกตลาดระหว่างประเทศ ตามความตกลงปารีส (Article 6 of the Paris Agreement)

1. ความเป็นมา

1.1 ที่ประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 21 (COP 21) ได้รับรองความตกลงปารีส (Paris Agreement) เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2558 ณ กรุงปารีส สาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยความตกลงดังกล่าวมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2559

1.2 ภายใต้ความตกลงปารีส ข้อ 6 (Article 6) กำหนดถึงการดำเนินความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี (cooperative implementation) เพื่อเพิ่มความสามารถในการลดก๊าซเรือนกระจกและการปรับตัว รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนความน่าเชื่อถือในกระบวนการลดก๊าซเรือนกระจก โดยมีองค์ประกอบที่เป็นการนำกลไกตลาดระหว่างประเทศมาใช้ 2 องค์ประกอบ คือ

1) “Cooperative approaches that involve the use of internationally transferred mitigation outcomes” (ITMOs): ความร่วมมือที่มีการใช้ผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ถ่ายโอนระหว่างประเทศ (ข้อ 6.2 – 6.3 ของความตกลงปารีส)

2) “Mechanism to contribute to the mitigation of greenhouse gas emissions and support sustainable development” (Article 6.4 Mechanism): กลไกที่นำไปสู่การลดก๊าซเรือนกระจกและสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน จัดตั้งขึ้นตามข้อ 6.4 ของความตกลงปารีส

ที่ประชุม COP 21 ได้มอบหมายให้องค์กรย่อยเพื่อให้คำปรึกษาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือ Subsidiary Body for Scientific and Technological Advice (SBSTA) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากรัฐภาคีต่าง ๆ ดำเนินการเจรจาหารือเพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติและข้อกำหนดการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อรองรับการดำเนินงานตามข้อกำหนดของความตกลงปารีส ข้อ 6 ดังนี้

องค์ประกอบ	หน้าที่ของ SBSTA
1. **ความร่วมมือที่มีการใช้ผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ถ่ายโอนระหว่างประเทศ (ITMOs)** ข้อ 6.2 – 6.3 ของความตกลงปารีส	พัฒนา “Guidance” สำหรับการดำเนินความร่วมมือดังกล่าว
2. **กลไกการลดก๊าซเรือนกระจกและสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนตามข้อ 6.4 ของความตกลงปารีส (Article 6.4 Mechanism)** ข้อ 6.4 – 6.7 ของความตกลงปารีส	พัฒนากฎ รูปแบบ และกระบวนการขั้นตอน (Rules, modalities and procedures หรือ “RMP”) สำหรับกลไกดังกล่าว

2. สรุปความก้าวหน้าการพัฒนาข้อกำหนดในการดำเนินความร่วมมือที่มีการใช้กลไกตลาดระหว่างประเทศตามความตกลงปารีส

SBSTA ได้มีการประชุมหารือ นับตั้งแต่ปี 2559 ถึงปัจจุบัน (SBSTA ครั้งที่ 50 ในเดือนมิถุนายน 2562) โดยที่ประชุมได้พัฒนาร่างข้อตัดสินใจกำหนดรายละเอียดของแนวปฏิบัติและข้อกำหนดการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องตามความตกลงปารีส ข้อ 6 ซึ่งยังมีประเด็นที่ภาคีต้องหารือในรายละเอียดต่อไป เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย โดยที่ประชุมมุ่งหมายให้ดำเนินการแล้วเสร็จภายในปี 2562 เพื่อเสนอที่ประชุมรัฐภาคีความตกลงปารีสพิจารณาให้การรับรอง ในระหว่างการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (COP 25) ซึ่งมีกำหนดจัดขึ้นในเดือนธันวาคม 2562

สาระสำคัญความก้าวหน้าการเจรจา ดังนี้

2.1 “Guidance” สำหรับความร่วมมือที่มีการใช้ผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ถ่ายโอนระหว่างประเทศ (ITMOs)

องค์ประกอบของร่าง “Guidance”

- นิยาม และขอบเขตปรับใช้ “Guidance”
- การกำกับดูแล (Governance)
- ความรับผิดชอบของภาคีที่ดำเนินความร่วมมือ
- การติดตามการถ่ายโอนผลการลดก๊าซเรือนกระจกในระดับระหว่างประเทศ (Tracking)
- การปรับบัญชีโดยภาคีทั้งสองฝ่ายเพื่อหลีกเลี่ยงการนับซ้ำ (Corresponding adjustments)
- การรายงาน การทบทวน และบันทึกข้อมูล
- โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)
- ข้อกำหนดอื่น ๆ อาทิ ข้อกำหนดเพื่อป้องกันผลกระทบเชิงลบและข้อจำกัด (safeguards and limits) ฯลฯ

ร่าง “Guidance” สำหรับความร่วมมือที่มีการใช้ผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ถ่ายโอนระหว่างประเทศ (ITMOs) มีเนื้อหาสำคัญและประเด็นที่ภาคีต้องหารือเพื่อให้ได้ข้อสรุปร่วมกัน โดยสรุปดังนี้

1) นิยามของ ITMOs โดยภาคีมีความเห็นที่แตกต่างต่อการให้คำจำกัดความของคำว่า “ITMOs” อาทิ ITMOs เป็นผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่อยู่ในรูปของปริมาณ (amount) หรือ หน่วย (unit) และจำเป็นต้องแสดงในรูปแบบตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าเท่านั้น หรือ สามารถอยู่ในรูปแบบอื่นได้ อาทิ ปริมาณการใช้พลังงาน และพื้นที่ป่า เป็นต้น ตราบเท่าที่สอดคล้องกับ NDC ของประเทศที่ดำเนินการนั้น ๆ

2) ความรับผิดชอบของภาคีที่ดำเนินความร่วมมือ (Participation responsibilities) ประกอบด้วย ข้อกำหนดที่ภาคีจะต้องดำเนินการก่อนดำเนินความร่วมมือ อาทิ จะต้องเป็นภาคีความตกลงปารีส ได้มีการจัดส่ง NDC และ National Inventory Report สอดคล้องตามพันธกรณีของความตกลงปารีส รวมทั้ง ได้มีการอนุญาตการถ่ายโอน ITMOs และมีระบบรองรับการติดตามการถ่ายโอน ITMOs ดังกล่าว เป็นต้น

3) การปรับบัญชีโดยภาคีทั้งสองฝ่ายเพื่อหลีกเลี่ยงการนับซ้ำ (Corresponding adjustments) โดยมีหลักการ คือ ภาคีที่มีการถ่ายโอน ITMOs จะไม่สามารถนำผลการลดก๊าซเรือนกระจกดังกล่าวมาใช้ในการแสดงผลการบรรลุ NDC ของตนเองได้ ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดการนับซ้ำกับภาคีที่ได้รับและนำ ITMOs ดังกล่าวไปใช้ โดยมีประเด็นสำคัญที่ภาคีพิจารณา คือ

- **ข้อมูลพื้นฐานที่ใช้ในการปรับบัญชี** ซึ่งภาคีส่วนใหญ่เห็นว่าภาคีควรปรับบัญชีโดยการบวกเพิ่ม หรือ หักลบ (แล้วแต่กรณี) ข้อมูลปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ครอบคลุมภายใต้ NDC (ซึ่งนำมาจาก National Inventory Report) ตามจำนวน ITMOs ที่ได้มีการถ่ายโอน/รับโอน

- **การปรับบัญชี กรณีภาคีเสนอเป้าหมาย NDC แบบ “Single-year” และ “Multi-year” target** ซึ่ง ณ ปัจจุบัน ประกอบด้วยทางเลือกต่าง ๆ ที่ภาคีสามารถเลือกใช้ โดยภาคีจะต้องใช้แนวทางที่เลือกตลอดระยะเวลาการดำเนินงานตาม NDC เพื่อให้มีความสอดคล้องกัน

- **การปรับบัญชี กรณีผลการลดก๊าซเรือนกระจกเกิดจากสาขา/ก๊าซเรือนกระจกที่อยู่ภายนอกขอบเขตของ NDC** ซึ่งภาคีมีความเห็นที่แตกต่างว่าควรอนุญาตให้มีการถ่ายโอน ITMOs จากสาขา/ก๊าซเรือนกระจกที่อยู่ภายนอกขอบเขตของ NDC ได้หรือไม่ และจะต้องมีการปรับบัญชีหรือไม่ อย่างไร รวมทั้งเงื่อนไขต่าง ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าการอนุญาตนั้นจะไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงลบในการไม่ขยายขอบเขตของ NDC ไปสู่ “economy-wide” ในอนาคตตามเจตนารมณ์ของความตกลงปารีส

- **การปรับบัญชี กรณีนำผลการลดก๊าซเรือนกระจกไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากการบรรลุ NDC** อาทิ การนำไปใช้โดยสายการบินเพื่อบรรลุพันธกรณีตามมาตรการ Carbon Offsetting and Reduction Scheme for International Aviation (CORSIA) ขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ เป็นต้น ซึ่งภาคีมีความเห็นที่แตกต่างว่าอยู่ที่ประชุมมีอำนาจในการออกข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวหรือไม่

4) การรายงานและทบทวนข้อมูล ประกอบด้วย รายการข้อมูลที่ภาคีต้องมีการรายงานเมื่อดำเนินความร่วมมือ และกระบวนการในการทบทวนข้อมูลดังกล่าว โดยข้อมูลที่ภาคีต้องมีการรายงานแบ่งเป็น

- **รายงานเบื้องต้น (Initial Report)** ซึ่งกำหนดให้รายงานก่อนมีการถ่ายโอน ITMOs ครั้งแรก ประกอบด้วยข้อมูล อาทิ ข้อมูลการดำเนินการสอดคล้องกับ “Participation responsibilities” รูปแบบการปรับบัญชีที่เลือกใช้ และการคำนวณ NDC ในรูปตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า เป็นต้น

- **ข้อมูลที่รายงานเป็นระยะ (Regular information)** โดยแบ่งประเภทของข้อมูลที่ต้องรายงานเป็น 2 ประเภท ได้แก่

(1) ข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบด้วยข้อมูล อาทิ การจัดการเชิงสถาบันสำหรับการให้การอนุญาตการถ่ายโอน ITMOs ข้อมูลอธิบายว่าความร่วมมือดังกล่าวสนับสนุนการลดก๊าซเรือนกระจกและมีการดำเนินงานตาม NDC อย่างไร รวมทั้ง การดำเนินงานเพื่อให้มั่นใจว่ากระบวนการลดก๊าซเรือนกระจกมีความน่าเชื่อถือ (Environmental integrity) และการสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศที่กิจกรรมลดก๊าซเรือนกระจกตั้งอยู่ รวมถึง ความสอดคล้องกับพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชน และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

(2) ข้อมูลเชิงปริมาณ ประกอบด้วยข้อมูล อาทิ ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกประจำปี ปริมาณ ITMOs ที่มีการถ่ายโอนทั้งหมดในแต่ละปี รวมทั้ง ผลการปรับบัญชีเพื่อหลีกเลี่ยงการนับซ้ำเป็นรายปี

ซึ่งภาคีมีความเห็นที่แตกต่างต่อความถี่ในการรายงาน โดยมีทั้งภาคีที่เห็นว่าควรรายงานข้อมูลดังกล่าวข้างต้นในรายงานความโปร่งใสรายสองปี (Biennial Transparency Report หรือ BTR) ตามกรอบการดำเนินงานด้านความโปร่งใสของความตกลงปารีส และบางภาคีที่เห็นว่าควรมีการรายงานข้อมูลดังกล่าวทุกปี โดยรายงานในฐานข้อมูลกลาง (Central database) ของ Article 6 ที่จะพัฒนาขึ้น ทั้งนี้ ภาคีส่วนใหญ่เห็นพ้องให้ข้อมูลที่ได้มีการรายงานต้องผ่านการทบทวนโดย Article 6 Technical Expert Review เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับข้อกำหนดในแนวปฏิบัติ โดย Article 6 Technical Expert Review อาจให้ข้อเสนอแนะแก่ภาคีในการปรับปรุงข้อมูลให้มีความสอดคล้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และจัดทำรายงานส่ง Article 13 Technical Expert Review ต่อไป

5) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ประกอบด้วย

- **ระบบทะเบียน** โดยแต่ละภาคีจะต้องมี หรือ เข้าถึงระบบทะเบียน เพื่อติดตามการถ่ายโอน ITMOs โดยภาคียังมีความเห็นที่แตกต่างต่อแนวทางในการติดตามการถ่ายโอน ITMOs

- **Article 6 database** บริหารจัดการโดยสำนักเลขาธิการอนุสัญญาฯ ซึ่งภาคียังมีความเห็นที่แตกต่างต่อบทบาทและหน้าที่ของฐานข้อมูลดังกล่าว โดยในหลักการแล้ว ภาคีส่วนใหญ่เห็นว่าฐานข้อมูลดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อบันทึกและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างภาคี (consistency check) อาทิ ความสอดคล้องระหว่างการปรับบัญชีโดยภาคีทั้งสองฝ่าย รวมทั้งการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือดังกล่าวที่ไม่ใช่ความลับแก่สาธารณะ เพื่อความโปร่งใส

6) ประเด็นอื่น ๆ อาทิ ข้อจำกัดและ “safeguards” ต่าง ๆ ในการดำเนินความร่วมมือ การจัดเก็บ “share of proceeds” เพื่อสนับสนุนการปรับตัว และการนำมาซึ่งการลดก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของโลก (“overall mitigation in global emissions”) เป็นต้น

2.2 กฎ รูปแบบ และกระบวนการขั้นตอนสำหรับ Article 6.4 Mechanism

องค์ประกอบของร่างกฎ รูปแบบ และกระบวนการขั้นตอน

- นิยาม
- บทบาทของที่ประชุมรัฐภาคีความตกลงปารีส
- หน่วยงานกำกับดูแล (Supervisory Body): องค์ประกอบ ข้อบังคับการประชุม และบทบาทหน้าที่
- ความรับผิดชอบของภาคีที่เข้าร่วม รวมถึง สิทธิและความรับผิดชอบของภาคีประเทศเจ้าบ้าน (host Party)
- ขั้นตอนการพัฒนากิจกรรม (activity cycle)
- ค่าธรรมเนียมเพื่อนำไปใช้สนับสนุนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน (share of proceeds)
- การลดก๊าซเรือนกระจกในภาพรวมของโลก (Delivering overall mitigation in global

emissions)

- การหลีกเลี่ยงการนำผลการลดก๊าซเรือนกระจกไปใช้ซ้ำ
- การนำผลการลดก๊าซเรือนกระจกไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกจากใช้ในการบรรลุ NDC
- การถ่ายโอนกลไกภายใต้พิธีสารเกียวโต (Transition)
- ข้อกำหนดอื่น ๆ อาทิ ข้อกำหนดเพื่อป้องกันผลกระทบเชิงลบและข้อจำกัด (safeguards and limits) ฯลฯ

ร่างกฎ รูปแบบ และกระบวนการขั้นตอนสำหรับ Article 6.4 Mechanism มีเนื้อหาสำคัญและประเด็นที่ภาคีต้องหารือเพื่อให้ได้ข้อสรุปร่วมกัน โดยสรุปดังนี้

1) การจัดการเชิงสถาบัน ประกอบด้วย 3 หน่วยงานหลัก ได้แก่

- **หน่วยงานกำกับดูแล (supervisory body)** ทำหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินงานกลไก อาทิ พัฒนาข้อกำหนดและกระบวนการขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อดำเนินงานกลไก รวมถึง การขึ้นทะเบียนหน่วยงานปฏิบัติการในการตรวจสอบ การขึ้นทะเบียนโครงการและรับรองผลการลดก๊าซเรือนกระจก พัฒนาระเบียบวิธีการลดก๊าซเรือนกระจก และ standardized baselines รวมทั้ง พัฒนาระบบทะเบียนสำหรับกลไก โดยมีสำนักเลขาธิการอนุสัญญาฯ เป็นฝ่ายเลขานุการ

- **ภาคีประเทศเจ้าบ้าน (host Party)** มีหน้าที่แต่งตั้งหน่วยงาน “national authority” สำหรับกลไก ซึ่งรับผิดชอบในการให้อนุญาต (authorization) การขึ้นทะเบียนกิจกรรมที่ดำเนินการในอาณาเขตของตน แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมดังกล่าว รวมทั้ง อธิบายว่ากลไกมีส่วนช่วยในการดำเนินงาน NDC ของตนอย่างไร โดยมีภาคีที่เห็นว่า host Party ควรมีบทบาทในการดำเนินงานกลไกมากขึ้น อาทิ ควรมีสิทธิในการพัฒนาและเห็นชอบระเบียบวิธีการลดก๊าซเรือนกระจก และกรณีฐานสำหรับประเทศตนเอง ให้การรับรองหน่วยงานปฏิบัติการในการตรวจสอบ รวมทั้ง เห็นชอบระยะเวลาการดำเนินโครงการที่เหมาะสมตามบริบท NDC ของตน ทั้งนี้ โดยเป็นไปตามกฎ รูปแบบ กระบวนการขั้นตอน และกำกับดูแลโดย Supervisory body

- **ที่ประชุมรัฐภาคีความตกลงปารีส** ทำหน้าที่กำหนดแนวทางการดำเนินงานของ Supervisory body และออกข้อตัดสินใจที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการดำเนินงานกลไก

2) กิจกรรมที่สามารถขอขึ้นทะเบียนได้ ต้องเป็นกิจกรรมที่สามารถลดก๊าซเรือนกระจกได้จริง ตรวจวัดได้ และก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยอาจเป็นโครงการ (project) โครงการแบบแผนงาน (Programme of Activities: PoA) หรือรูปแบบอื่น ๆ ที่หน่วยงานกำกับดูแลให้การรับรอง โดย ณ ปัจจุบัน ยังไม่มีความชัดเจนว่าจะจำกัดเฉพาะชนิดของก๊าซเรือนกระจกและประเภทของกิจกรรมลดก๊าซเรือนกระจกที่ถูกครอบคลุมโดย NDC หรือไม่ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม หรือ ทำให้การปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของโลกเพิ่มขึ้น ต้องมีการจัดรับฟังความเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย

3) ระเบียบวิธีการลดก๊าซเรือนกระจก (methodology) โดยกิจกรรมต้องใช้ระเบียบวิธีการลดก๊าซเรือนกระจกที่ได้รับการรับรองในการคำนวณปริมาณการลดก๊าซเรือนกระจก ระเบียบวิธีฯ ต้องมีความโปร่งใส เลือกแนวทางในการคำนวณ การกำหนดสมมติฐาน ตัวแปร แหล่งข้อมูล และปัจจัยหลักตามหลักอนุรักษ์ (conservative) และต้องคำนึงถึงความไม่แน่นอน (uncertainty) แนวทางในการกำหนดกรณีฐาน (baseline approaches) สำหรับคำนวณปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ต้องสัมพันธ์กับสภาวะของ

ประเทศ ภูมิภาค หรือท้องถิ่น โดยที่ประชุมยังไม่มีข้อยุติต่อวิธีการกำหนดกรณีฐาน ซึ่ง ณ ปัจจุบัน มี 3 รูปแบบหลัก ดังนี้

(1) การกำหนดกรณีฐาน (Baseline) โดยใช้เทคโนโลยีที่ดีที่สุดที่มีอยู่ (best available/ performance-based) ซึ่งเทคโนโลยีที่เลือกใช้ต้องมีความเป็นไปได้ในทางเศรษฐศาสตร์และส่งผลดีต่อสิ่งแวดล้อม ให้ผลลัพธ์และ/หรือบริการที่คล้ายคลึงกันทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สนับสนุนการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศแต่เป็นเทคโนโลยีที่ประสบอุปสรรคในการลงทุน

กรณีที่ไม่สามารถใช้เทคโนโลยีที่ดีที่สุด ให้ใช้ค่าที่ต่ำกว่าการดำเนินงานตามปกติ (Business-as-usual: BAU) หรือข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอดีต

(2) การใช้ “benchmark baseline” สำหรับกิจกรรมซึ่งมีการกำหนดขอบเขตอย่างชัดเจน สะท้อนเทคโนโลยีที่ดีที่สุดและคำนึงถึงบริบทของประเทศหรือทางเลือกอื่น ๆ ซึ่งเสนอโดย host party หรือใช้ benchmark อื่นซึ่งกำหนดระดับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของกิจกรรมซึ่งแสดงวัตถุประสงค์และปริมาณการลดก๊าซเรือนกระจก

(3) หน่วยงานกำกับดูแลอาจพัฒนากรณีฐานแบบมาตรฐาน (standardized baselines) หากได้รับการร้องขอจากภาคีประเทศเจ้าบ้าน หรือภาคีประเทศเจ้าบ้านอาจเป็นผู้พัฒนาและเสนอให้หน่วยงานกำกับดูแลให้การรับรอง

ระเบียบวิธีต้องกำหนดแนวทางในการแสดงส่วนเพิ่มเติม (additionality) ของกิจกรรม ซึ่งกิจกรรมที่มีส่วนเพิ่มเติมต้องแสดงให้เห็นว่าการลดก๊าซเรือนกระจกของกิจกรรมเป็นส่วนเพิ่มเติมจากนโยบาย รวมทั้งกฎหมายของประเทศ และเป็นส่วนเสริมนโยบายและมาตรฐานที่ดำเนินการเพื่อบรรลุ NDC ของภาคีประเทศเจ้าบ้าน

4) ขั้นตอนการพัฒนากิจกรรม (activity cycle)

ขั้นตอนการพัฒนากิจกรรม มีขั้นตอนโดยส่วนใหญ่เหมือนกับขั้นตอนการพัฒนาโครงการ CDM โดยเริ่มจากการขอคำยืนยันจากหน่วยงานของประเทศเจ้าบ้านว่ากิจกรรมก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน จากนั้นให้หน่วยงานปฏิบัติการในการตรวจสอบ (Designated Operational Entities: DOE) ตรวจสอบความใช้ได้ของกิจกรรม (validation) ก่อนเสนอให้หน่วยงานกำกับดูแลพิจารณาขึ้นทะเบียนกิจกรรม (registration) จากนั้นผู้พัฒนากิจกรรมต้องติดตามปริมาณการลดก๊าซเรือนกระจก (monitoring) และให้ DOE ทวนสอบปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ลดได้ (verification) ก่อนเสนอให้หน่วยงานกำกับดูแลให้การรับรองปริมาณก๊าซเรือนกระจก (credit issuance) ในระบบทะเบียนของกลไก

5) การใช้งานเครดิตที่ได้รับการรับรอง

ในหลักการตามความตกลงปารีส ผลการลดก๊าซเรือนกระจกจากกิจกรรมตามข้อ 6.4 สามารถนำไปใช้โดยอีกภาคีหนึ่งในการแสดงผลการบรรลุ NDC โดยจะต้องไม่มีการนับซ้ำผลการลดก๊าซเรือนกระจกดังกล่าว ซึ่งภาคีส่วนใหญ่เห็นว่าควรนำแนวปฏิบัติสำหรับ ITMOs ตามข้อ 6.2 มาปรับใช้กับกรณีที่มีการถ่ายโอนผลการลดก๊าซเรือนกระจกจากกิจกรรมตามข้อ 6.4 ในระดับระหว่างประเทศ อย่างไรก็ดี บางภาคีไม่เห็นด้วยกับแนวทางดังกล่าว

นอกจากนี้ ผู้พัฒนากิจกรรมที่จะขอขึ้นทะเบียนและขอรับรองปริมาณก๊าซเรือนกระจกจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่เรียกว่า “share of proceeds” เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายดำเนินงานกลไกและใช้สนับสนุน

การปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของประเทศกำลังพัฒนา โดยที่ประชุมยังมีความเห็นที่แตกต่างต่ออัตราและวิธีการเก็บค่าธรรมเนียม รวมทั้ง แนวทางในการนำมาซึ่ง “overall mitigation in global emissions”

6) การถ่ายโอนกลไกภายใต้พิธีสารเกียวโต

การถ่ายโอนกลไกภายใต้พิธีสารเกียวโต ได้แก่ CDM หรือ JI มาไว้ภายใต้กลไกข้อ 6.4 ทั้งการถ่ายโอนโครงการที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว คาร์บอนเครดิตที่ได้รับการรับรองแล้ว ระเบียบวิธีที่ใช้ในการคำนวณปริมาณการลดก๊าซเรือนกระจก และวิธีการรับรอง DOE โดยมีข้อเสนอต่าง ๆ โดยสรุป ดังนี้

ประเด็น	โครงการ	คาร์บอนเครดิต	ระเบียบวิธีการคำนวณปริมาณการลดก๊าซเรือนกระจก	วิธีการรับรอง DOE
ทางเลือกที่ 1	ถ่ายโอนมาเป็นกิจกรรมตามข้อ 6.4	ถ่ายโอนมาเป็นผลการลดก๊าซเรือนกระจกตามข้อ 6.4 และสามารถใช้ในการบรรลุ NDC	ถ่ายโอนมาเป็นระเบียบวิธีการฯ สำหรับกลไกตามข้อ 6.4	ถ่ายโอนมาใช้กับกลไกตามข้อ 6.4
ทางเลือกที่ 2	สามารถถ่ายโอนได้ แต่ต้องได้รับการอนุญาตจากประเทศเจ้าบ้าน/ผ่านกระบวนการขึ้นทะเบียนอีกครั้ง	CERs ที่รับรอง[ก่อน/หลัง][ปี 2563/2564] สามารถใช้ในการบรรลุ NDC ได้	สามารถถ่ายโอนได้ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับบริบทกลไกใหม่	สามารถถ่ายโอนได้ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับบริบทกลไกใหม่
ทางเลือกที่ 3	ไม่สามารถถ่ายโอนได้	ไม่สามารถถ่ายโอนได้	ไม่สามารถถ่ายโอนได้	ไม่สามารถถ่ายโอนได้

3. **บทบาทการมีส่วนร่วมและการดำเนินงานของประเทศไทย**

องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ได้เข้าร่วมกระบวนการเจรจาแนวปฏิบัติและข้อกำหนดการดำเนินงานกลไกตลาดระหว่างประเทศตามความตกลงปารีส ข้อที่ 6 เพื่อติดตามพัฒนาการข้อกำหนดดังกล่าวอย่างใกล้ชิดและผลักดันท่าทีไทยต่อการกำหนดบรรทัดฐานระดับสากลที่เอื้อให้เกิดผลประโยชน์สำหรับประเทศ รวมทั้งสนับสนุนการเตรียมความพร้อม เรื่อง การดำเนินความร่วมมือลดก๊าซเรือนกระจกผ่านกลไกตลาดระหว่างประเทศ โดยอยู่ระหว่างดำเนินการ ดังนี้

(1) วิเคราะห์ข้อดี-ข้อเสีย และศึกษาศักยภาพความพร้อมของประเทศไทยในการดำเนินความร่วมมือลดก๊าซเรือนกระจกผ่านกลไกตลาดระหว่างประเทศ

(2) ศึกษาเทคโนโลยีและกิจกรรมลดก๊าซเรือนกระจกที่มีศักยภาพและมีแนวโน้มที่จะสามารถดำเนินความร่วมมือลดก๊าซเรือนกระจกผ่านกลไกตลาดระหว่างประเทศ ในช่วงปี พ.ศ. 2564 – 2573 (Positive list) เพื่อพัฒนาหลักเกณฑ์ในการพิจารณาประเภทกิจกรรม หรือโครงการที่เหมาะสมสำหรับการ

ดำเนินความร่วมมือลดก๊าซเรือนกระจกผ่านกลไกตลาดระหว่างประเทศเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินความร่วมมือในอนาคต

(3) ยกระดับมาตรฐานกลไกภายในประเทศ (โครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจตามมาตรฐานของประเทศไทย หรือ Thailand Voluntary Emission Reduction Program: T-VER) เพื่อให้สอดรับกับข้อกำหนดในระดับสากล

(4) ร่วมหารือและให้ความเห็นต่อการพิจารณาความเป็นไปได้ในการพัฒนาความร่วมมือในระดับทวิภาคี ซึ่งมีการถ่ายโอนผลการลดก๊าซเรือนกระจกระหว่างประเทศ ภายใต้บริบท Article 6 ของความตกลงปารีส ร่วมกับประเทศภาคีต่าง ๆ

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

สำนักยุทธศาสตร์ องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)
โทรศัพท์ 02-141-9812 Email tgo.strategy@gmail.com